

[Udenrigsministeren]

De kulturaftaler, som Danmark har indgået med de vesteuropæiske lande, har ret beset betydet en formalisering af de bilaterale kontakter, der allerede består. For de østeuropæiske landes vedkommende har det været en nødvendighed for, at vi overhovedet efter anden verdenskrig har kunnet fortsætte det kulturelle samarbejde. For Danmarks eget vedkommende er der jo ikke nogen forfatningsmæssige krav eller behov i øvrigt for et aftalemæssigt grundlag for at gennemføre sådan et samarbejde med andre lande.

Aftalerne har vist sig at være et velegnet instrument i bestræbelserne på at danne lige og afbalancerede vilkår for samarbejdet, de har dannet en økonomisk ramme gennem fordeling af udgifterne, og de har sikret en betydelig kontinuitet. De er blevet iværksat på den måde, at repræsentanter for de to lande mødtes regelmæssigt med 2-3 års mellemrum for at lave et arbejdsprogram, og denne regelmæssige kontakt har bestemt vist sig at være til vores fordel.

Hvis nu vi havde økonomiske og administrative ressourcer til det, ville vi da gerne lave mange flere kulturaftaler end dem, vi allerede har. Men som det er, har vi været nødt til at prioritere, og vi har ment, det var naturligt, at Danmark først og fremmest koncentrerer sin indsats om kredsen af europæiske lande. Vi har i dag kulturaftaler med i alt nitten lande, og vi har tidsbegrænsede programmer med yderligere tre lande, og det er alle europæiske lande bortset fra Kina, Egypten og Israel.

Men vi er hele tiden udsat for et betydeligt pres for at indgå nye kulturaftaler. For øjeblikket har vi liggende anmodninger fra ikke færre end 12 lande i den tredje verden. Hvis nu vi laver en aftale med Cuba, må jeg forudse, at en række andre lande, især latinamerikanske lande, vil undre sig over, at vi siger nej til dem, for man må ikke glemme, at kulturaftaler må ses som et led i vores generelle udenrigspolitik. Men vi har ikke, sådan som forholdene er i dag, mulighed for at skaffe penge eller administrative ressourcer til en så voldsom udvidelse af det internationale kulturelle samarbejde, og det ville derfor være helt uden for vores rækkevidde at udvide antallet af kulturaftaler i væsentlig grad.

Når det nu specielt angår Cuba, der altså bliver fremhævet i forslaget her, må vi erkende, at det er et samarbejde, der vil blive be-

byrdet med ganske store transportudgifter. Jeg har prøvet at opstille et budget for, hvad der ville være et rimeligt og absolut ikke voldsomt stort indhold af et dansk-cubansk kulturprogram. Det vil koste omkring 700.000 kr. om året, og alene det er, sådan som bevillingerne er i dag, en stor post, og hvis vi derudover skal lave kulturaftaler med en række andre oversøiske lande for at bevare en vis balance i tingene og undgå at gøre nogen fornærmede, så ville det stille ganske store krav til yderligere ressourcer.

Som nævnt er vi absolut ikke imod et samarbejde med Cuba, og vi gør da, hvad vi kan. Jeg kan i flæng nævne en dansk grafikudstilling i Cuba i 1980, deltagelse i en cubansk balletfestival og koncert med en dansk pianist og violinist i Havana i 1985, dansk deltagelse i teaterfestival både i 1984 og 1985 i Havana, et cubansk gæstespil var i Danmark i 1984, og i årenes løb har Danmark i mindre omfang støttet cubansk deltagelse i forskellige festivaler og udstillinger her i landet. Vi planlægger i 1987-1988 en udveksling af udstillinger imellem Cuba og Danmark og også en udveksling af musiksolister. Så der foregår altså et levende kulturelt samarbejde.

Jeg skal til slut blot nævne, at regeringen vil være absolut modstander af at skulle indgå, hvad man kunne kalde tomme aftaler. Dermed mener jeg aftaler, som på det nærmeste er uforpligtende hensigtserklæringer uden egentlige konkrete bestemmelser. Jeg har tillid til, at medlemmerne af Tinget vil være enige med regeringen heri.

Lykketoft (S):

Jeg lyttede naturligvis interesseret til udenrigsministerens fornyede afvisning af dette beslutningsforslag, men jeg kan oplyse, at Socialdemokratiets holdning til beslutningsforslaget er uforandret fra behandlingen sidste folketingsår, uforandret positiv.

Jeg synes, at begrundelsen fra forslagsstillernes side er rigtig og vigtig, nemlig at der er behov for at kende denne kulturkreds bedre, og at der i øvrigt i forhold til et land med det system, Cuba nu engang har, ikke er nogen bedre måde at sikre udvidede kulturelle forbindelser på end ved en aftale. Dertil kommer, hvad jeg også synes er en rigtig betragtning fra forslagsstillernes, den almindeli-